

ת"פ 67132/12/20 - מדינת ישראל-תביעות נגב נגד אדם אבו עסא (עציר)-ויעוד חזותי

בית משפט השלום בבאר שבע
ת"פ 67132-12-20 מדינת ישראל נ' אבו עסא(עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא מדינת ישראל-תביעות נגב
המאשימה	ע"י ב"כ עו"ד רמה קלימי נגד אדם אבו עסא (עציר)-ויעוד חזותי
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד אהוד בן יהודה

גזר דין

רקע

1. בתאריך 14.7.21 הורשע הנאשם, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום (כתיקונו מתאריך 21.3.21), כדלקמן:

נהיגה פוחזת של רכב, לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "החוק");

איומים, לפי סעיף 192 לחוק;

הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק;

חבלה במזיד לרכב, לפי סעיף 413 ה' לחוק.

2. על פי כתב האישום המתוקן, שבעובדותיו הורשע הנאשם, בתאריך 27.12.2020 סמוך לשעה 19:30, בכביש 60 לכיוון צפון בסמוך למעבר מיתר, הבחינו שוטרים בנאשם כשהוא נוהג ברכב ומבצע פניה חדה ומהירה ימינה לכיוון יער מיתר, מבלי שאותת קודם לכן.

בסמוך לאחר מכן, הבחינו שוטרים שנסעו בניידת בילוש ברכבו של הנאשם אשר נוסע מולם בנסיעה מהירה והם צפרו לו לעצור. משלא עצר הנאשם את הרכב והמשיך בנהיגה מהירה לכיוון השוטרים, הסיט השוטר רותם את ההגה ימינה על מנת למנוע תאונה, אולם רכבו של הנאשם הספיק לנגח את ניידת הבילוש, פגע בטמבון הקדמי השמאלי וגרם לו למעיכת פח ולשפשוף בצבע.

הנאשם המשיך בנסיעה כשהשוטרים אחריו באורות מהבהבים כחולים וכן כרזו לנאשם לעצור. הנאשם לא נענה להוראות השוטרים, המשיך בנסיעה מהירה, יצא מיער מיתר ונסע בכביש 60 לכיוון חורה.

הנאשם נכנס ליישוב חורה, נהג במהירות גבוהה תוך שהוא גורם לכלי רכב לסטות מנתיב נסיעתם וכן גורם להולכי רגל לזוז לצדי הדרך, בעוד השוטרים אחריו.

הנאשם המשיך בנסיעה על כביש 316 תוך עקיפת כלי רכב על קו הפרדה רצוף.

ביום 28.12.2020 אותר הנאשם ביער מיתר, נעצר והובא לחקירה. הנאשם הבחין באשתו בתחנת המשטרה, החל להשתולל ולצעוק ואיים על השוטר רביד שיפגע בו בכך שאמר לו: **"אתה תעצור את אשתי יא בן זונה? אני אשבור לך את השיניים"**.

3. **הכרעת הדין** בעניינו של הנאשם מבוססת על עדויות השוטרים ולאחר שנדחתה תיזת ההגנה.

בכל הנוגע לעבירת האיומים, במסגרת הסיכומים הנאשם אישר את המיוחס לו בכתב האישום לרבות הנסיבות המיוחדות שברקע לעבירה, ושאינן שנויות במחלוקת, כי מדובר בהתבטאות של הנאשם כשראה את אשתו מובאת לתחנת המשטרה בהיותה בחודש התשיעי להריונה.

במסגרת הכרעת הדין נדחתה הטענה כנגד סמכות השוטרים לפעול במקרה זה ונקבע, כי משביצע הנאשם עבירת תנועה מסוכנת לנגד עיני השוטרים, קמה סמכותם לפעול וזאת בנוסף לקיומו של הדיווח כי ברכב נוסע בן משפחתו של הנאשם שהינו חב מעצר.

נקבע כממצא עובדתי, כי הנאשם ידע כי מדובר בשוטרים, הנוסעים ברכב משטרתי, עובר לפגיעה בין שני כלי הרכב וכי ננקטו אמצעי זיהוי על ידי השוטרים.

נדחתה תיזת ההגנה, כי הנאשם פעל תחת חשש כי מדובר באחרים, המבקשים לפגוע בו על רקע סכסוך דמים משפחתי מתמשך. בעניין זה נקבע, כי עדות הנאשם נותרה סתמית ובלתי מפותחת, לא הובאו כל ראיות לתמיכה בה והיא גם אינה מתיישבת עם המשך התנהגותו של הנאשם, גם על פי עדותו הוא.

נדחתה הטענה, כי השוטרים הם שגרמו לתאונה בין שני כלי הרכב, בעת שהם אלה שניסו לנגח את רכבו. בעניין זה התקבלו עדויות השוטרים, הנתמכות גם בטיב הפגיעה בניידת.

בכל הנוגע לאופן בו נהג הנאשם בתוך תחומי היישוב חורה, בוססה הכרעת הדין על עדויות השוטרים ואף הנאשם בעדותו חזר בו למעשה מעדותו הראשונית לגבי מסלול הנסיעה.

4. לבקשת הצדדים, נקבע מועד לטיעון לעונש לאחר הפגרה. בהמשך, נדחה המועד פעם נוספת לבקשת ב"כ הנאשם. טיעוני הצדדים לעונש נשמעו בתאריך 7.11.21.

ראיות לעונש:

5. המאשימה הגישה ראיות לעונש:

רישום פלילי (ת/26);

רישום תעבורתי (ת/27);

גזרי דין קודמים בהם הוטלו על הנאשם מאסרים מותנים (ת/28, ת/29);

כתב אישום בתיק בו הורשע הנאשם בעבר (ת/30)

כמו כן המאשימה הגישה טיעוניה לעונש בכתב (במ/1).

טענות הצדדים לעונש

6. **ב"כ המאשימה** עמדה על הערכים המוגנים אשר נפגעו ממעשי הנאשם בהם סיכון חייהם, שלומם ורכושם של המשתמשים בדרך, ופגיעה בתחושת הביטחון של הציבור ושל גורמי אכיפת החוק. הודגש, כי הימלטות משוטרים פוגעת סדר הציבורי ומבטאת זלזול מופגן בגורמי אכיפת החוק תוך הבעת היעדר מורא מהחוק. נטען, כי בשל כך, קיים צורך בהרתעה בדרך של ענישה מחמירה. נטען, כי איום הנאשם כלפי השוטרים לאחר מעצרו למחרת היום מחדדת צורך זה. נטען, כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה זה היא גבוהה נוכח התנהגותו: תחילתו של האירוע בנהיגה פרועה בהקשר זה נטען, כי פגיעת הנאשם בניידת המשטרתית היתה מכוונת ונועדה לאפשר לו להימלט מהשוטרים.

נטען, כי תושיתו של השוטר שהסיט את ההגה בזמן מנעה פגיעה חמורה יותר.

נטען, כי באופן נהיגת הנאשם בתוך תחומי חורה סיכן עוברים ושבים.

נטען, הימצאות אשתו של הנאשם לתחנת המשטרה לאחר שהנאשם לא אותר היתה נחוצה, ונקבע כי בניגוד לעדות הנאשם לא נעצרה ולא היתה אזוקה.

נטען, כי הממצא בהכרעת הדין המאשר כי בעת מעצרו אמר הנאשם לשוטרים שהוא לא עוצר לשוטרים ולא אוהב שוטרים מחדדת את הנסיבות האמיתיות של השמעת האיום ויש לדחות את הטענה כי מדובר בשעת כעס.

נטען, כי יש לייחס חומרה יתרה גם למרחק ולמשך זמן המרדף כנגד הנאשם, ולעובדה כי נהג באופן האמור לעיל גם בתוך יישוב עירוני ובשעה בה שוהים אזרחים מחוץ לבית.

באשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנתה המאשימה למספר פסקי דין: ע"פ 3802/10 אלון נ' מדינת ישראל (26.10.10); רע"פ 5714/13 חמד נ' מ"י (28.10.13); 36203-04-15 (23.3.16); עפ"ג 12791-04-20 אלאטרש נ' מדינת ישראל (29.7.20); עפ"ג 23378-01-16 צנטולי קיטובני נ' מדינת ישראל (30.3.16); ת"פ 26621-08-19 מדינת ישראל נ' אבו גלידן (19.10.21) [ראו פירוט הפסיקה בטיעונים לעונש אשר מצויים בתיק].

נטען, כי לנוכח הפסיקה הנוהגת, נקבעו מתחמי ענישה של 10-30 חודשי מאסר בפועל במקרים קלים יותר. במקרה זה, במכלול העבירות שבוצעו, יש לקבוע מתחם עונש אחד של 16-28 חודשי מאסר בפועל.

בתוך המתחם נטען, כי הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו. הנאשם לא עבר כל הליך שיקומו, ולא ביקש לפנות לשירות המבחן.

לחובת הנאשם עבר פלילי מכביד ומעל לראשו שני תנאים שונים אשר לא הרתיעו אותו לבצע את העבירות בתיק דנן.

נטען כי לאור התנהלות הנאשם, יש להחמיר בענישה עמו בהתאם לסעיף 40' לחוק.

כן נטען, כי יש להביא בחשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרבים לאור נפיצותן של העבירות אותן ביצע הנאשם והיותן "מכת אזור" בפרט.

לסיכום, עתרה המאשימה, להשית על הנאשם עונש ברף הגבוה של המתחם, מאסר על תנאי ארוך ומרתיע, פסילה בפועל, פסילה על תנאי, התחייבות וקנס משמעותי.

בעת הטיעונים בעל פה, הושלם הטיעון לגבי הפעלת המאסרים המותנים והמאשימה עתרה להפעלת שני התנאים במצטבר והפנתה בעניין זה לעפ"ג 1203-07-21, ולת"פ 20931-12-20 בעניינו של דהן אשר ניתן על ידי מותב זה. נטען, כי פגיעת הנאשם בניידת המשטרה, מהווה עבירה אשר פוגעת ברכוש, כך שיש להפעיל גם את התנאי בגין עבירה זו.

7. **ב"כ הנאשם, טען**, כי התנאי שהוטל על הנאשם בגין כל עבירת רכוש אינו חל במקרה זה וכי ספק צריך לפעול לזכות הנאשם. בהקשר זה הפנה להכרעת הדין ולגזר הדין בתיק בו הוטל התנאי. נטען, כי הפגיעה בניידת במקרה זה לא בוצעה כעבירת רכוש ואף הנאשם לא סבר באותו הרגע שהוא מבצע עבירת רכוש.

בעניין זה ב"כ הנאשם הפנה להכרעת הדין וטען כי לא נקבעו ממצאים מפורטים לגבי נסיבות הפגיעה בניידת. נטען, כי מדובר בפגיעה בטרם הופעלו אורות משטרה, בשביל חשון שלא ברור מה רחבו. נטען, כי מדובר בפגיעה מינורית בניידת. בנסיבות אלה הפעלת התנאי תוביל לתוצאה לא מידתית.

נטען, כי רוב הנהיגה של הנאשם נעשתה בתוך היער, ולא סיכנה משתמשים אחרים בדרך.

נטען, כי עבירת האיומים נעשתה בנסיבות של סערת רגשות למראה אשתו בתחנת המשטרה ומדובר בפליטת פה שלא היתה צריכה להיאמר.

גם ההגנה עתרה לקביעת מתחם עונש אחד במקרה זה.

ההגנה טענה למתחם ענישה של 8-18 חודשי מאסר.

לתמיכה בעמדתו העונשית, הפנה ב"כ הנאשם לאסמכתאות (ואף צירף, ברשות, בשלב מאוחר יותר אסופת פסיקה לתיק): רע"פ 2054/18 רביאיעה נ' מ"י (12.3.18); ע"פ 36024-05-20 דקה נ' מ"י (18.6.20); ת"פ 12230-01-20 מ"י נ' טקאטה (5.7.20).

נטען, כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-תחתון של המתחם. לעניין זה חזר ב"כ הנאשם על הטיעון (אשר נדחה בהכרעת הדין), כי בעת האירוע הנאשם חש רדוף על ידי אותו סכסוך משפחתי.

כן נטען, כי אשתו של הנאשם ילדה אך לאחרונה, וכי הוא לא ראה את התינוק עקב מעצרו.

ב"כ הנאשם, טען כי אם בית המשפט ימצא שיש להפעיל את המאסרים המותנים, אזי שאל יופעלו בחופף האחד לשני ובנוסף, יחפפו את העונש אשר ייגזר בתיק זה.

לסיכום, עתר ב"כ הנאשם, להשית על הנאשם עונש אשר לא יהיה מעל 14 חודשי מאסר בפועל.

8. **הנאשם**, בדבריו לבית המשפט, ביקש למסור כי נולדה לו בת במעצר, אשר טרם ראה. טען כי הוא יודע שיש לו בעיה בחיים, אבל לטענתו הוא שילם את המחיר. עוד הוסיף, כי הוא מעוניין להשתקם וכי הוא חש בושה לעמוד בפני בית המשפט. מסר כי הוא רוצה להיות ככל בני האדם, כי הוא לא זוכר דברים טובים בחייו, רק את בית הסוהר. ביקש שבית המשפט ייתן לו הזדמנות וכי הוא לא יחזור למקום הזה יותר.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם:

9. מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נקבע בהתאם לעיקרון ההלימה ולפיו נדרש יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת האשם של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליה. ביישום עיקרון ההלימה וקביעת מתחם העונש במקרה קונקרטי, בית המשפט יתחשב בשלושת אלה: הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו; מדיניות הענישה הנוהגת; נסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. במקרה זה התנהגות הנאשם פגעה בערך המוגן של הגנה על ציבור משתמשי הדרך והבטחת מעבר בטוח לציבור הנהגים. בד בבד, בהתנהגותו של הנאשם שבוצעה על מנת לחמוק מהשוטרים נפגע ערך מוגן נוסף של חובת הציות לגורמי האכיפה והשמירה על שלטון החוק.

בעניין זה נכתב על ידי מותב זה בת"פ 28954-08-20 אבו סעלוק:

"... שגרת החיים של המשתמשים בדרך במחוז הדרומי שזורה בהתנהגות מסוכנת ופוחזת מצד נהגים בכביש, לעתים קרובות אגב בריחה משוטרים. ציבור נהגי הדרום הוא בבחינת "נפגעי עבירה". המדובר בציבור "שקוף" שאינו מתייצב בבית המשפט לתבוע את נזקיו ואת מידת הפגיעה באיכות חייו. מחובתו של בית המשפט להנכיח את הציבור ולתת לפגיעה בו ביטוי בגזר הדין".

11. בעת מעצרו, הנאשם ביצע גם עבירת איומים כלפי שוטר. אין צורך להכביר מילים בדבר הערכים החברתיים שבבסיס עבירת האיומים, בכלל וכשמדובר באיומים המופנים כלפי גורמי אכיפת החוק בפרט.

אכן, האיום שהשמיע הנאשם בתחנת המשטרה הוא המשך ישיר לדברי הנאשם לשוטר בעת מעצרו, כפי שנקבע כממצא בהכרעת הדין ולבריחה המתמשכת מהשוטרים שבוצעה בתוך היער, בכבישים ראשיים ובכבישים עירוניים. כזכור, גם תחילתו של האירוע עבירת תנועה מסוכנת שביצע הנאשם. מדובר בהתנהגות נמשכת, שזורה כולה בעבירות תנועה, בהתנהגות פורצת גבולות ובאי קיום כללים בסיסיים של התנהגות בכביש תוך זלזול והתרסה כלפי שוטרים, ללא כל מורא.

בשונה מן העבירה של נהיגה פוחזת ברכב, בכל הנוגע לעבירת האיומים בפני עצמה, לא מדובר בעבירה שהיא ברף הגבוה, נוכח נסיבות ביצועה.

בנוגע לעבירה של חבלה במזיד ברכב יש לקחת בחשבון כי הנזק שנגרם לניידת אינו גדול, למראה הצילומים שהוגשו ולמעשה לא הוגשו ראיות להוכחת מידת הנזק מעבר לכך. עם זאת, משהתקבלו עדויות השוטרים בנוגע לאירוע מובן, כי פוטנציאל הנזק במקרה זה - הן לרכוש והן לשלום השוטרים - גדול הרבה יותר. בעניין זה לא מצאתי לנכון להתייחס לטענות ההגנה לעונש אשר אינן מתיישבות עם ממצאי העובדה שנקבעו בהכרעת הדין.

נוכח האמור לעיל יש לקבוע, כי בנוגע לעבירה של נהיגה פוחזת ברכב מידת האשם גבוהה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים בינונית-גבוהה; בכל הנוגע לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו מידת האשם והפגיעה בערכים המוגנים היא גבוהה; בכל הנוגע לעבירה של חבלה במזיד ברכב מידת האשם והפגיעה בערכים המוגנים היא בינונית; בכל הנוגע לעבירת האיומים מידת האשם והפגיעה בערכים המוגנים בינונית-נמוכה.

12. באשר למדיניות הענישה הנוהגת, עיינתי בפסיקה אליה הפנו הצדדים. מנעד הענישה באירועים כגון אלה רחב והוא מתחשב, בין היתר בנסיבות עובדתיות של האירוע כגון משך המרדף, חומרת עבירות התעבורה שבוצעו אגב המרדף, ההשפעה על עוברי הדרך, גרימת הנזק ואופן סיום המרדף.

כך, בנסיבות חמורות יותר הוטלו עונשי מאסר בני שנתיים ויותר בעוד במקרים אחרים קלים יותר או כאשר קיימים שיקולי שיקום מובהקים, הוטלו עונשים מקלים יותר.

מלבד האסמכתאות אליהן הפנו הצדדים, ראו גם פסקי הדין הבאים:

א. בעפ"ג (ב"ש) 11059-04-15 **אבו כף מראחיל נ' מדינת ישראל** (24.6.15), הנאשם, צעיר נעדר עבר פלילי, הורשע בביצוע עבירות של נהיגה פוחזת ברכב והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. הנאשם נהג ברכב שנועד למלט את שותפו שביצע עבירות רכוש, וברח מהשוטרים תוך נהיגה מסוכנת וביצוע עבירות תנועה. בבית המשפט המחוזי אושר עונש מאסר של 20 חודשים, פסילת רישיון נהיגה בפועל למשך 54 חודשים ועונשים מותנים. הקנס שהוטל על הנאשם בוטל.

ב. בעפ"ג (ב"ש) 60102-11-18 **אלטורשן נ' מדינת ישראל** (2.1.19), הנאשם, נעדר עבר פלילי, הורשע בביצוע עבירות של נהיגה פוחזת ואיומים בכך שבעת שכרוזו לו שוטרים לעצור, הגביר מהירות נסיעתו והחל להימלט מהמקום. ביהמ"ש קבע מתחם ענישה הנע בין 9 ל- 27 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הוטלו עשרה חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ו- 36 חודשי פסילה בפועל. ערעור הנאשם לבית המשפט מחוזי התקבל בחלקו כך שעונש הפסילה צומצם ל-24 חודשים.

ג. בעפ"ג (ב"ש) 24113-12-17 **שחאתית נ' מדינת ישראל** (7.3.18), הנאשם הורשע בעבירות של נהיגה פוחזת ברכב, כניסה לישראל שלא כדין, נהיגה ללא רישיון נהיגה וללא ביטוח, בכך שנהג בשטחי ישראל ברכב וכאשר הבחין בשוטרים החל לנהוג בפראות ובמהירות, עקף כלי רכב בצורה פרועה ואילץ אותם לרדת מן הכביש ואף ניסה לנגח הניידת המשטרתית. בהמשך אותה הנסיעה נסע בין שני כלי רכב שהמתינו ברמזור אדום, תוך שאילץ כלי רכב שהיו בצומת בו פנה להאט, ובהמשך עלה ברכבו על המדרכה כדי לעקוף כלי רכב שהיו בכביש והמשיך בנהיגתו המסוכנת עד שנעצר. בית המשפט גזר על הנאשם 17 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים, 12 חודשי פסילה בפועל מלהחזיק או להוציא רישיון נהיגה, פסילה מותנית וכן קנס בסך 2000 ₪. ערעור לבית המשפט המחוזי על חומרת העונש, נדחה.

13. העולה מבחינת האסמכתאות הוא, כי מתחם העונש ההולם הינו 12-30 חודשי מאסר בפועל, בצירוף ענישה נלווית הכוללת פסילת רישיון נהיגה.

קביעת העונש המתאים בגדרי המתחם

14. בגזירת העונש המתאים לנאשמים, בגדרי מתחם העונש ההולם, יתחשב בית המשפט בשיקולים כלליים ובשיקולים פרטניים, שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה:

לחובת הנאשם לקחתי בחשבון את עברו הפלילי והתעבורתי היחסית מכביד, הן לקחתי בחשבון כי הנאשם ביצע את העבירות בתיק דנן, כאשר נגדו מאסרים מותנים וזמן קצר לאחר ששוחרר ממאסר.

הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ולא ניתן לזקוף לזכותו חיסכון בזמן שיפוטי או הבעת חרטה כנה. גרסתו של הנאשם בבית המשפט נמצאה "סתומה" ולא מתיישבת עם העובדות. הנאשם לא ביקש כי ינתן תסקיר בעניינו ולא ביקש להשתלב בהליך טיפולי. לפיכך, לא ניתן לשקול לזכותו בהליך זה שיקולי שיקום, גם לא בתוך המתחם.

בנסיבות אלה, מעבר לשיקולים של הרתעת היחיד לנוכח עברו של הנאשם, קיים אינטרס מיוחד גם בהרתעת הרבים בעבירות מהסוג אותן ביצע הנאשם.

כן לקחתי בחשבון את גילו של הנאשם והעובדה כי הנאשם נתון במעצר זמן רב, ובמהלכו אף נולד לו ילד אשר טרם ראה.

בהתחשב בכל אלה, יש להטיל על הנאשם עונש בשליש העליון של המתחם.

הפעלת המאסרים המותנים:

15. לעניין עתירת המאשימה להפעיל את המאסר המותנה בן 12 חודשים מת"פ 9009-02-18, לאחר בחינת הדברים יש לדחות את עתירת המאשימה ולקבוע, כי התנאי אינו חל:

לאחרונה ניתן פסק דין בבית המשפט המחוזי בבאר-שבע בעפ"ג **43794-06-21 דאהר נ' מדינת ישראל** (17.11.21). באותו מקרה נדון עניינו של מי שגרם לנזק לניידת משטרה, אגב מרדף משטרתי אחריו ובעת שהוא נמלט מהשוטרים. נקבע, כי אין להפעיל בעניינו תנאי החל על עבירות רכוש בהיעדר חפיפה בין הערכים המוגנים בגינם הוטל התנאי ובין אלה שנפגעו באירוע זה. כמו בעניין **דאהר** גם בעניינו, לחובת הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה שיופעל אם יעבור עבירת רכוש. באותו תיק ביצע הנאשם, בצוותא חדא, עבירות רכוש, חלקן ברכב וחלקן אחרות. במוקד מעשי הנאשם באותו תיק עמדה הפגיעה בערכים המוגנים הקשורים בהגנה על הרכוש, על הקניין הפרטי ועל שלום הציבור ואיכות חייו אגב כך. במקרה שבפניי, במוקד האירוע לא עומדת פגיעה בערכים מוגנים אלה. המעשה בכללותו אינו נוגע לעבירות רכוש אלא להתנהגות פרועה ופורצת חוק של הנאשם כלפי שוטרים ואגב בריחה מהם. הפגיעה בניידת לא כוונה כפגיעה ברכוש אלא כחלק מההתרסה (אף האלימות) כלפי השוטרים והניסיון (שצלח באותו שלב) להימלט מהם. בנסיבות אלה אין להפעיל לחובת הנאשם את המאסר המותנה בתיק זה.

16. באשר להפעלת עונש המאסר המותנה מת"פ 24046-08-16, אין למעשה חולק כי התנאי חל. ב"כ הנאשם עתר להפעלת כל עונש מותנה שיופעל בחופף לעונש שייגזר בתיק זה. המאשימה מבקשת להפעיל את תנאים במצטבר לכל עונש, בהתאם לכלל הנוהג ולהנחיית הפסיקה. בע"פ 38597/17 **אביעד נ' מדינת ישראל** (10.2.20) ובע"פ 7907/14 **ואזנה נ' מדינת ישראל** (22.2.15) התווה בית המשפט העליון מספר שיקולים לצורך הכרעה בין חפיפה, או צבירה של עונשים מותנים מופעלים, וביניהם: אופי המעשים, חומרת העבירות ונסיבות ביצוען (כאשר ככל שאלה חמורים יותר, כך גוברת הנטייה להטיל ענישה מצטברת); קיומה, או העדרה של זיקה בין העבירות (כאשר ככל שקיימת זיקה הדוקה יותר, כך קטנה הנטייה להטיל ענישה מצטברת) ושיקולי גמול והרתעה. בשים לב לנסיבות ביצוע העבירה במקרה שבפניי כפי שנקבע מצאתי, כי יש להפעיל את התנאי במקרה זה בחפיפה חלקית בלבד.

סוף דבר:

17. לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים כמפורט לעיל אני מטילה על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 22 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו של הנאשם בהתאם לרישומי שב"ס.

ב. הפעלת המאסר המותנה בן 3 חודשים מת"פ 24046-08-16, כך שחודש מתוכו ירוצה במצטבר.

סך הכל ירצה הנאשם 23 חודשי מאסר בפועל.

ג. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה בה הורשע מסוג עוון.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו, שלא יעבור עבירה בה הורשע מסוג פשע, או כל עבירה אחרת מחוק העונשין שנעברת תוך שימוש ברכב.

ה. 24 חודשי פסילת רישיון נהיגה בפועל מיום שחרורו של הנאשם. נמסר כי לנאשם רישיון נהיגה בתוקף הנמצא בתוך הרכב התפוס במשטרה. הובהרה לנאשם חובת הפקדת הרישיון.

ו. 6 חודשי פסילת רישיון על תנאי, שלא יעבור עבירה מחוק העונשין תוך שימוש ברכב, וזאת למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ז כסלו תשפ"ב, 01 דצמבר 2021, במעמד הצדדים.